

สุขจากใจ

คุณกนกฤษ สุวรรณมา²

....เริ่มต้นจากการเป็นเด็กร้าน...สู่...การเป็นวิทยากรในปัจจุบัน
....เริ่มจากหยคน้ำตาที่เหนียวล้า และอ่อนแรง ....สู่หยคน้ำตาแห่งความภาคภูมิใจและ
ยินดีที่ได้ทำงานภายใต้ บริษัทที่ชื่อว่า ซีพี ออลล์ จำกัด

วันแรกของการทำงานที่ร้าน 7-11 ด้วยความเข้าใจผิดที่ว่าการเป็นพนักงาน
ร้าน 7-11 แค่นินขาย สินค้าอยู่หน้าร้านทักทายลูกค้าเท่านั้นไม่น่ามีอะไรมากมายก็คง
แค่เพียงทักทาย รับชำระค่าสินค้า และกล่าวขอบคุณตามปกติ แต่ไม่ใช่...เพราะวันนั้น
ยังได้พบเรื่องราวที่ไม่คาดคิดกระตุ้นต่อมน้ำตาให้เอ่อล้นได้ในทันที

เมื่อประมาณปี 2546 ณ สาขาร้าน 0547 อรุณอัมรินทร์ หน้าทีแรกของวัน
อันแสนตื่นเต้นคือ การเข้าไปเติมสินค้าในห้อง Vault ซึ่งคอนแรกได้แค่สงสัยว่าคือ
ห้องอะไร จนผู้จัดการแถลงไขไว้ว่า ก็คือตู้เย็นขนาดใหญ่ที่อยู่หลังร้านนั่นไง พนักงาน
ต้องเข้าไปเติมน้ำและสินค้าแช่เย็นจากข้างใน จึงเริ่ม เข้าใจ แต่ก็ยังหวั่นๆ และกลัวๆ
อยู่ เพราะก็ยังคงสงสัยอยู่ว่าจะเข้าไปอยู่ได้อย่างไรข้างในตู้เย็น

และเมื่อมือกคเจ้าก้านยาวๆ แแนววางอันเป็นเปิดกว้างผลึกสิ่งทีก็คขวางขนาด
ใหญ่ตรงหน้าเรา ออกไป เท้าซ้ายก็เริ่มขยับก้าวข้ามไปเป็นก้าวแรก พระเจ้า...สุดท้าย
แห่งความเย็น เย็นสบายน่าอยู่ อะไรเช่นนี้หนา ด้วยความตื่นเต้นผมเองเรียงน้ำอัครม
อยู่ได้ประมาณ 30 นาที ก็เริ่มรู้สึก หนาวสะท้าน จึงเดินตรงมาทีประตู เพื่อจะออก
แค่แล้วก็ต้องตกใจ ทีประตูด้านในไม่เห็นเหมือนกับด้านนอกคอนเข้ามาเลย ด้านนอก
เป็นก้านยาวแแนววางจ้งออก แต่ทำไมด้านในเป็นก้านเกลียวยาวๆ แล้วมีปุ่มสีแดง ไม่
เห็นเหมือนกันเลย แต่ด้วยความฉลาด และมั่นใจของตัวเองอะไรเป็นเกลียว ก็ต้องหมุน
เอาไว้ก่อน ว่าแล้วก็หมุนปุ่มสีแดง มือหมุนก็แล้ว ปากหมุนก็แล้ว ไม่เห็นมันเคลื่อนเลย
ไม่ขยับแม้แต่น้อย และแล้วเวลาก็ผ่านไปกว่า 20 นาที

ห้วงเวลานั้น... น้ำค้างแห่งความพยายาม เริ่มไหลออกมาแล้ว พร้อมกับความกลัว
ตัวเริ่มสั่น ปากเริ่มมีไอออกมา ในสมองมีแต่คำถามประเดประดังเข้ามา ทำไมเปิดไม่
ออก? จะทำยังไงดี? ลูกคำก็ไม่ได้เห็นเดินมาซื้ออะไรที่ด้านหน้าเลย ว่าแล้วก็คิดขึ้นได้ว่า
ต้องตะโกน เคี้ยวผู้ช่วยฯ หรือผู้จัดการ หรือไม๊ลูกคำ ต้องมีใครได้ยินสักคนนึงจะนำ
ว่าแล้วก็ตะโกนครับ ช่วยกูด้วย...ช่วยกูด้วย ช่วยกูด้วย ไม่มีใครได้ยินเลย

...โชคดีมาก ๆ ครับมีน้องผู้หญิงคนนึงจำได้ว่าเค้าเป็นลูกของป้าขายของหน้าร้าน
เห็นน้อง เดินตรงมาที่หน้าห้อง Vault ใจชื้นขึ้นมาทันทีว่าน้องคนนี้แหละต้องช่วยผมได้
ทันใดนั้นน้องเค้าเปิดประตู เพื่อจะหยิบน้ำผลไม้ ผมเห็นจึงตะโกนออกไปว่า..ชะชะช่วย
ผมด้วย (อยากจะพูดสิ๊ๆ แต่มันสั้นหมดแล้ว ครับ ตอนนี้) ...ยังไม่ทันขาดคำน้องเค้า
หันซ้าย หันขวา แล้วกรี๊ดที่นิ่งวิ่งออก นอกบ้านไปเลย และผมก็ตก อยู่สภาพเช่นเดิม
โคตเคียว เคียวคาย ว่าเหว่ และเย็นยะเยือก (น้องเค้า กรี๊ดขนาดนี้ทำไมไม่มีใคร
วิ่งมาดูแลนะว่าเกิดอะไร) ตกใจมากกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำอะไรลงไป ว่าแล้วก็ตะโกน
ต่อครับ ชะชะช่วยด้วย ช่วยด้วย ช่วยด้วย ก็เหมือนเดิมไม่มีใครได้ยิน

และโชคก็ยังเข้าข้างผมครับ คงยังไม่ถึงคราวตายของผม มีป้าคนหนึ่งรูปร่าง
สันทัด ผมจำได้ว่า แกขายกล้วยแขกอยู่หน้าร้าน (และก็มีน้ำใจว่าป้าต้องจำผมได้เช่น
กัน) ป้าแกเป็นลูกค้าประจำจะซื้อ เครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อหนึ่งอยู่บ่อยๆ ที่ร้านยี่ห้อนั้น
จะถูกเรียงไว้ชั้นบนสุด ปรากฏว่าป้าแกหยิบไม่ถึง ทุกครั้งก็จะเปิดประตู Vault ด้วย
มือซ้าย จับขอบประตู แล้วปีนขึ้นบนขอบ Vault ปีนแล้วแก ยังหยิบไม่ถึงนะครับ
แกต้องเขย่งด้วย (ผมเห็นความพยายามของป้าแล้วผมก็อดลุ้นเอาใจช่วยไม่ได้) ผม
สังเกตพฤติกรรมและพยายามเพ่งกระแสดิจไปที่ป้า เพื่อให้ป้ามองมาที่ผมบ้าง ไม่กล้า
พูด ไม่กล้า ส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น เพราะกลัวป้าตกใจวิ่งหนีไปไม่เหมือนน้องคนเมื่อก็อีก
ระหว่างนั้นป้าแกก็ใช้มือ แตะเครื่องดื่มยี่ห้อนั้น ขวดแรก...ผ่านไป ขวดสอง...ก็ไม่เอา
แกไล่แตะ ทีละขวดๆ คงต้องการขวดอื่นๆ ป้าแกไล่แตะจนถึงขวดกลางของชั้นวางแล้ว
แต่จากที่ผมสังเกตคือ คงสูดมือแกแล้ว และคงเย็นโคตรใจ แกแล้ว แต่แกก็ยังไม่เห็น
ผมอยู่ดี เห็นที่ผมต้องทำอะไรซักอย่าง จากนั้นผมจึงตัดสินใจว่ามีป้าเพื่อจะบอกว่า
ช่วยผมหน่อย แตะกลับตาลบปัดครับ ป้าสะบัดมือ แดมคินด้วย แกลบปล่อยมือจากที่จับ
ขอบประตู คืบคลานดูที พร้อมร้องตะโกนว่าช่วยด้วยผีหลอก!!! ช่วยด้วยผีหลอก!!!
ผมดึงมือป้า ป้าแกก็คืบคลานดูชีวิต ของตกลงมาแตก โคล้งๆ เคล้งๆ กว่าจะทำให้ ป้ารู้
เรื่องได้ว่าผมไม่ใช่ผีเล่นเอาเหมือนเหมือนกัน

จังหวัดนั้นไม่ต้องเรียกใครแล้วครับทั้งผู้จัดการ ทั้งผู้ช่วยมาคูที่ Vault ว่า เกิดอะไรขึ้น พร้อมเปิดประตูให้ผม ผมออกมาทรุดลงกับพื้นเลยครับ น้ำตาไหล บอกไม่ถูกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น ผู้จัดการกับผู้ช่วยหัวเราะก๊ากเลย ปากก็ชี้หน้าค่าใหญ่เลย มึงไปเล่นอะไรในนั้น ถ้ากูหัวใจวายขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ กูก็คิดว่าผีหลอก ผมได้แต่ร้องไห้และขอโทษป่า ที่สำคัญวันแรกของการทำงาน จ่ายค่าของที่แตก ประมาณ 500 บาท (แต่คุ้มมั๊ยครับกับชีวิตผม บางคนอาจจะบอก..โง่แบบนี้ตายไปเลยดีกว่าใช้มั๊ยครับ) ตั้งแต่นั้นมาป่ากับผมสนิทกันยิ่งกว่าลูกแกอีกครับ หลังจากที่แกได้รู้ถึงเหตุผลที่ผมได้ทำแบบนั้น กับป่าแก แต่ผมนี่สิครับวันนั้นกลับบ้านคิดได้สองอย่างครับว่า พรุ้งนี้จะลาป่วยหรือลาออกดี โทรบอกแม่ เลยกว่าไม่ทำแล้ว 7-11 งานอะไรก็ไม่มี ไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน แต่วันรุ่งขึ้นตื่นมา(เอวาะลองไป อีกสักวัน) ปรากฏว่า วันนั้นเจอน้ำยาปรับผ้านุ่มเต็มหน้าเลยครับ ผมตกบันไดตอนยกถังเบรคใส่ น้ำยาปรับผ้านุ่มขึ้นสต็อค ชั้น 3 เดินออกจากร้านเลยครับ ไม่เก็บน้ำยาปรับผ้านุ่มด้วย หยิบกระเป๋ เดินออกเลย น้องที่ร้านถามว่าจะไปไหน ผมบอกจะไปลาออก มีน้องผู้หญิงคนนึง อายุประมาณ 19 ปี น้องเค้าทำงานมาประมาณสองปีแล้วครับ ตะโกนใส่ผมว่า "ทำไมพี่ชี้แพ้จัง มาแค่สองวันจะออกแล้ว" ผมมองหน้าน้องเค้า คิดถึงคำพูดที่เค้าตะโกนออกมา น้องเค้าพูดต่อว่า คุณอย่างหนูสิทำงานมา สองปีแล้ว ยังไม่เคยคิดจะลาออกเลย ตัวก็เล็กกว่าพี่ อายุก็น้อยกว่าพี่ ความรู้ก็น้อยกว่าพี่ แล้วพี่เป็นใคร ทำไมชี้แพ้จัง ผมได้ยินผมวางกระเป๋เลยครับ บอกน้องว่าพี่ไม่ลาออกแล้ว ขอขอบคุณนะครับ ทุกคน ในร้านงกันเป็นแถว

.....ล่าสุดที่รู้ข่าวมาน้องคนนี้ได้เป็นผู้จัดการและมีครอบครัวและย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดกับสามีเรียบร้อยแล้ว ส่วนผมจากวันนั้นถึงวันนี้ ภูมิใจมาก ๆ ครับกับการตัดสินใจของตัวเองในวันนั้นที่ไม่ลาออก ที่สำคัญขอบคุณคำพูดของน้องคนนั้นมากๆ ที่ทำให้ผมคิดได้ ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งเรื่องดี เรื่องร้าย จากร้าน 7-11 ทุกวันนี้เวลาโทรไปที่ร้านที่ไรแล้วบอกน้องที่ร้านว่าจะเข้าไป จะได้ยินเสียงน้องๆ ในร้านตะโกนบอกกันทุกครั้งว่าพี่รินจะมาเสียงน้องตื่นเต้นกันทุกครั้ง และผมรู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่ได้กลับไปช่วยน้องที่ร้านในหลายๆ ช่วงเทศกาล

ปัจจุบันผมเป็นวิทยากร บริษัท ปัญญาธรา จำกัด และตั้งปฏิญานกับตัวเองไว้เลยครับว่า ที่นี่จะเป็นงานที่สุดท้าย ของผม..... และบ่อยครั้งที่ผมมักจะทำเรื่องของห่วยๆ ให้น้องพนักงานที่มาอบรม กับผมฟังเสมอ เราจะไม่เหนียวเลยถ้าเราบริการ และส่งมอบสิ่งต่างๆ ให้ลูกค้าด้วยความจริงใจ โดยไม่หวังผลประโยชน์จากเขาและวันนึง

พวกเขาจะได้ในสิ่งที่ไม่ได้หวังมาก่อน

เรื่องของห่วยที่ผมเล่าให้น้องพนักงานฟังก็มีอยู่ว่า ตอนผมดูแลร้านคอนอู๋สายปฏิบัติกร ผมได้น้องมาคนนึงจากโครงการคนชนคน ซึ่งอย่างที่บอกห่วย ขาวๆ อวบๆ น่ารักๆ และห่วยขยันมากๆ เก่งทุกอย่างครบ ยกเว้นเรื่องภาษาอังกฤษ เนื่องจากร้านที่เราอยู่กันเป็นร้านที่อยู่ในถนนข้าวสาร ผมก็จะสอนห่วยเรื่องภาษาอังกฤษในบางประโยคที่ต้องพูดกับลูกค้า ห่วยก็จจดจำและพูดได้ในประโยคที่สอน ประโยคที่ว่าก็คือ เวลาลูกค้ามาถามหาซื้อเครื่องคั้มีที่แอลกอฮอล์ในช่วงเวลาที่ขายไม่ได้ ก็จะมีบอกห่วยว่าให้บอกลูกค้าไปว่า "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ไฟว์ โอคลือก ยู แคน บาย" และผมก็บอกต่อว่าลูกค้าของเรามาจากหลายชาติ ถ้าอาจฟังสำเนียงเราไม่ออกในบางชาติ ถ้าห่วยพูดแล้วลูกค้าง ใหห่วยผายมือไปที่ป้ายบริเวณเคาน์เตอร์เหล่าด้านหลัง หรือสติ๊กเกอร์บริเวณบานประตู Vault

ห่วยก็ท่องจนจำได้และพูดได้ทุกเวลาที่มีปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้น จนกระทั่งวันนึง เกิดเหตุการ์ณ ไม่คาดคิดขึ้นกับห่วย วันนั้นห่วยเป็นแคชเชียร์เครื่องที่สอง ผมยืนอยู่บริเวณตู้ไอศกรีม ตอนนั้นเวลาประมาณบ่ายสี่โมงเย็นกว่าๆ มีฝรั่งคนนึงอายุประมาณสี่สิบกว่าๆ เดินเข้ามาในร้านเดินพุ่งตรงไปหาห่วย พร้อมกับชี้นิ้วไปที่แสงโสม ห่วยก็จัดการแบบปกติที่เคยทำ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ไฟว์ โอคลือก ยู แคน บาย" ฝรั่งตอบกลับทันทีว่า "วาย" ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ไฟว์ โอคลือก ยู แคน บาย " ฝรั่งก็ "วาย" ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ไฟว์ โอคลือก ยู แคน บาย" (พูดซ้ำลง เน้นคำมากขึ้น มองตาลูกค้าไม่ฝรั่งก็ "วาย" (เสียงคังขึ้น) ห่วยจึงทำคามอย่างที่ผม ได้สอนคือผายมือไปที่ป้ายไม่สามารถจำหน่ายเครื่องคั้มนอกเวลา ได้ห่วยผายมือไปยังป้าย พร้อมพยักหน้าแล้วบอกฝรั่งว่า "ยู ๆ หือ ๆ" (พร้อมหันหน้าไปที่ป้ายที่กำลังผายมือ) ฝรั่งก็หันไปอ่าน

สักพักนึงก็หันกลับมามองหน้าห่วยพร้อมกับบอกว่า "วาย" (เสียงคังขึ้นกว่าเดิม) ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ไฟว์ โอคลือก ยู แคน บาย" (เน้นคำหนักขึ้น พูดซ้ำขึ้น น้ำเสียงไม่พอใจ) ฝรั่งก็ "วายยยยย" (น้ำเสียงคังด้วยคามโมโห) ผมหันมาเห็น หุ่ยน้ำตาคลอ หน้าแดง มองหน้าฝรั่งด้วยคามโกรธ พร้อมกับบอกฝรั่งไปด้วยเสียงคังแบบอารมณ์เสียว "บั๊กห่านี่.....บอกว่าเหล่าขายไม่ได้ เหล่าขายไม่ได้ ยังจะถามหาไวน์อีก" ฝรั่งนึ่งไปประมาณหนึ่งนาที(คงจะงงกับคำว่า บั๊กห่านี่)

ในขณะที่เดียวกันผมก็เดินมาหาหุ่ยเพื่อคิดว่าเกิดอะไรขึ้น หุ่ยคงคิดว่าผมต้องเดินมาดูแลๆ หันมา มองหน้าผมทั้งน้ำตาที่ไหลออกมาอาบแก้ม พร้อมกับถามผมว่า "พรีนไวน์มีแอลกอฮอล์มั๊ยพี่" ผมถึงกับ หัวเราะไม่ออกเลยครับ นึกในใจผมผิดเองที่ไม่ได้สอนหุ่ย กับคำว่า Why ที่แปลว่าทำไม ทำให้น้อง เข้าใจผิดคิดว่าลูกค้าต้องการไวน์ที่เป็นเหล้าองุ่นคง วันนั้นหลังจากอธิบายลูกค้าก็ได้แต่หัวเราะกันทั้ง ลูกค้าและหุ่ยเอง

ผ่านไปไม่ได้ไม่ถึงสองอาทิตย์เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นกับหุ่ยอีกครั้ง (แต่ครั้งนี้ผมรักน้อง และศรัทธาในตัวน้องคนนี้มากๆ กล้าคิด กล้าบริการ และที่สำคัญเค้าทำมันด้วยใจให้ลูกค้า) มีลูกค้า คนนึงครับ เป็นฝรั่งเดินเข้ามาในร้าน มายืนหน้าเครื่องโรลเลอร์กริลล์ พร้อมกับชี้นิ้วไปที่ภาพซอทอดกรอบ หน้าเครื่องโรลเลอร์กริลล์ และมองหุ่ย หุ่ย "เฮ้ ไอ ว็อน คิส" หุ่ยเห็นปั๊บตอบกลับทันที "แย้ๆ" ฝรั่งมองที่โรลเลอร์กริลล์ซึ่งมีฟุตล่องอยู่บนเครื่องในขณะนั้น พร้อมกับชี้ไปที่ฟุตล่อง และบอกกับหุ่ยว่า "ไอ ว็อน คิส" เป็นอันเข้าใจตรงกันระหว่างลูกค้ากับหุ่ยว่าลูกค้าต้องการซอทอดกรอบ แต่ใส่กรอกที่ใส่ขอเป็นฟุตล่อง หุ่ยตอบ "แย้ๆ" ด้วยหน้างวงงเล็กน้อย ผมสังเกตเห็นหุ่ยหันไปหยิบกระดาษห่อซอทอดกรอบ พร้อมกับเปิดตู้อุ่นขนมปังหยิบขนมปังซอทอดกรอบใส่กระดาษห่อ แล้วหันมาจะหยิบฟุตล่อง ปรากฏว่าคราวนี้หุ่ยชะงักพร้อมกับทำหน้าคิดครุ่นใจ หุ่ยยิ้มมุมปากเล็กๆ หุ่ยเปิดลิ้นชักตู้อุ่นขนมปัง เอาที่คียบขนมปังซอทอดกรอบที่อยู่ในมือคืนสู่ตู้อุ่น (ผมงงๆ แต่ก็สังเกตเห็นน้องเค้าคือ จะคว้าเค้า จะทำอะไร)

หุ่ยหยิบกรรไกรที่อยู่ข้างเครื่องแคชเชียร์ ตัดกระดาษห่อซอทอดกรอบในค้ำานที่ปิดตายอยู่ข้างนึง (ถ้าสังเกตกระดาษห่อซอทอดกรอบหรือเบอร์เกอร์จะปิดตายหนึ่งค้ำานและเปิดหนึ่งค้ำาน) ให้ขาดออกจากกัน (ผมงงเข้าไปใหญ่) หุ่ยยิ้มด้วยความภูมิใจเหมือนทำอะไรสักอย่างสำเร็จ แล้วหุ่ยก็เปิดตู้อุ่นหยิบขนมปัง ซอทอดกรอบในกระดาษห่อที่เค้าตัดเรียบร้อยแล้ว ด้วยหน้าคากระหิมยิ้มย่องเป็นอย่างยิ่ง (แต่ผมงง มากถึงบางอ้อตอนที่หุ่ยหยิบฟุตล่องครบว่าเค้าตัดทำไม) และหุ่ยก็เอาที่คียบฟุตล่องพร้อมกับ ประคองวางบนขนมปังซอทอดกรอบด้วยความภูมิใจ (เค้าวางได้บาลานซ์มากๆ ห้อยซ้ายห้อยขวาเท่าๆกัน) พร้อมส่งมอบลูกค้าด้วยรอยยิ้ม และบอกกับลูกค้าว่า "แย้ๆ วอเจอร์ เทเบิล อิน ไชล์" (พร้อมผายมือ ไปที่ผักและซอส) ที่สำคัญครบลูกค้ารับไปด้วยรอยยิ้ม พร้อมกับบอกกับหุ่ยว่า "แต๊งกิว เวิร์ มัส" (ผมงงหนักเข้าไปอีก ยังคิดในใจว่าเวลาทานเค้าจะเริ่มคั้นทานซอทอดกรอบให้ไหนแถมตอนเดินออก จากร้านลูกค้ายังหันหน้ามาหา

หยุดก่อนออกจากร้าน และ "แต่งกีวี เวิร์ มีส" กับหยุดอีกครั้ง พร้อมกับ รอยยิ้มของ การขอบคุณ หยุดก็ยิ้มให้ลูกค้าด้วยความภูมิใจพร้อมกับ "แฮ้"

ผมถึงกับอึ้งกับเหตุการณ์ครั้งนี้และบอกกับหยุดว่า หยุดรู้มั๊ยว่าหยุดทำไม่ถูก แต่ที่ภูมิใจในตัวหยุดมาก เพราะสิ่งที่หยุดทำไปเมื่อกี้หยุดทำมันออกมาจากใจ และ ที่สำคัญลูกค้ารับรู้มันได้ว่า เราบริการจากใจเช่นเดียวกัน ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจเรา แค่นั้นเอง และผมก็สอนวิธีการขายช็อคโกแลตด้วย ฟุตคลองที่ถูกต้องว่าควรตัดครึ่งก่อน ให้กับหยุด.....

และนี่คือสิ่งที่ผมได้เรียนรู้ได้เข้าใจในหลายสิ่งหลายอย่างจากองค์กรแห่งนี้ ที่สำคัญผมจะรักและ มอบสิ่งดีๆ ให้กับน้องๆ ที่มาอบรมกับผมตลอดไป ในบางครั้ง ที่อบรมเรียบร้อยแล้ว ผมถึงกับน้ำตาซึม ให้กับสิ่งที่ได้รับ มีครั้งนึงมีจดหมายน้อยมา ถึงมือจากผู้เข้าอบรมผู้ช่วยผู้จัดการร้านรุ่นหนึ่งว่า.....

พรินท์นี่เป็นพี่ ทำงานรัก อาก จนนุเรียนกัน
พี่ได้ความรู้อยู่เยอะ เยอะเลยเป็น ดั่งเงาที่ติด
ได้เห็นแล้วสอนแบบนี้ ไม่เคยสอน ที่ไม่
ได้เรียน กับพี่นี้แหละ แต่ว่าได้ของดีๆ
ได้เรียนกับพี่ ทั้ง วันไหน ก็ไม่เบื่อพี่
พรินท์นี่ดีใจที่ได้อ่าน ๕๐๐ คน ให้เรียน แล้ว Happ
มาก ตอนแรกหนูมาที่นี้ ไม่อยากเลย
แต่พอได้เรียนกับพี่ ทำใจดีใจดีใจดี
ได้ตั้งหลายอย่าง ที่อาก กำลังสงสัย
ก็เลยลองกลับไปดูอีกตั้งสอง
หนูเชื่อว่าใครๆ ก็อยาก ได้พี่สอน
มีแต่หนูอยาก เรียนกับพี่ ขอได้พี่น่ารัก
อย่าไป ๕๐๐ ไป... พะต๊ะ <ไปดล>
LOVELY GIRL
/ พะต๊ะ ๕๐๐ ได้พบกันอีก